

VPB; tweede winstplafond verenigingen en stichtingen niet naar rato toe te passen

Instantie	Rechtbank Gelderland, 23-10-2018 nr. AWB - 18 _ 2083
Zaaknummer(s)	AWB - 18 _ 2083
Datum uitspraak	23-10-2018
Belastingjaar/tijdvak	2012
Trefwoorden	vrijstelling, onbelaste activiteiten
Rubriek	Vennootschapsbelasting/Dividendbelasting
Wetsartikelen	Wet VPB 1969 - art. 2, Wet VPB 1969 - art. 4, Wet VPB 1969 - art. 6
ECLI	ECLI:NL:RBGEL:2018:4520
Brondocumenten	Rechtbank Gelderland 23 oktober 2018, nr. 18/2083
Formele relaties	Hoger beroep: ECLI:NL:GHARL:2020:467, (Gedeeltelijke) vernietiging en zelf afgedaan
Auteur	mr. N.I. Groenland
NTFR	2018/2670
Datum publicatie	22-11-2018
NTFR	

Samenvatting

Belanghebbende is een beroepsvereniging voor Nederlandse stylisten. Zij verricht zowel belaste als onbelaste activiteiten. Na een boekenonderzoek concludeert de inspecteur dat belanghebbende volledig belastingplichtig is voor de vennootschapsbelasting. Haar belastbare winst over 2012 is in bezwaar vastgesteld op € 31.414. Art. 6 Wet VPB verleent een vrijstelling voor onder andere verenigingen, indien de winst niet meer bedraagt dan € 15.000 (eerste winstplafond), dan wel indien de winst van het jaar en de daaraan voorafgaande vier jaren niet meer bedraagt dan € 75.000 (tweede winstplafond). Belanghebbende bestaat nog maar drie jaar. De inspecteur is daarom van mening dat het tweede winstplafond naar rato moet worden toegepast en belanghebbende in het betreffende jaar en de daaraan voorafgaande jaren niet meer belastbare winst dan € 45.000 ($3/5 \times 75.000$) mag hebben. Vast staat dat de belastbare winst van de afgelopen drie jaren dit bedrag overstijgt, met als gevolg dat de inspecteur heeft geoordeeld dat de vrijstelling van art. 6 Wet VPB niet van toepassing is. De rechtbank is met belanghebbende van oordeel dat zowel de wettekst als de wetsgeschiedenis geen aanknopingspunten bevat voor deze naar rato toepassing van het tweede winstplafond.

(Beroep gegrond.)

Commentaar

In onderhavige zaak komt de vraag aan de orde hoe de tweede winstgrens van € 75.000 uitwerkt bij een vereniging die nog geen vijf jaar bestaat. De inspecteur stelde, onder verwijzing naar de mening van de staatssecretaris (in par. 2.2 van het besluit van 19 september 2018, nr. 2018-155144, NTFR 2018/2360, hierna het 'besluit'), dat in deze situaties een redelijke wetstoepassing meebrengt dat de regeling pro rata van de bestaansperiode wordt toegepast. Deze winstgrens omvat volgens de staatssecretaris het aantal jaren waarin de stichting of vereniging een onderneming drijft, vermenigvuldigd met € 15.000.

Rechtbank Gelderland oordeelde echter dat de tekst van de wet en de wetsgeschiedenis de inspecteur geen ruimte biedt om de tweede winstgrens naar rato van het aantal bestaansjaren toe te passen. De tweede winstgrens is daarmee een absolute grens, ook indien een vereniging nog geen vijf jaren bestaat. De rechtbank geeft als reden dat dit gelet op de tekst van de wet verdedigbaar is en past bij het doel van de wetgever de vrijstelling om stichtingen en verenigingen

met winsten van bijkomstige betekenis niet in de heffing van de vennootschapsbelasting te betrekken. Daarnaast zou het toepassen van een pro-ratawinstgrens volgens de rechtbank kunnen leiden tot een concurrentieverstoring (met andere lichamen die vijf jaren of langer bestaan), bijvoorbeeld doordat in het derde jaar de pro-ratawinstgrens wordt overschreden, maar de winst in het vierde jaar wel onder de pro-ratawinstgrens blijft. Dit laatste argument (van de concurrentieverstoring) wekt mijns inziens verwarring, omdat op basis van dit argument tevens gesteld zou kunnen worden dat concurrentieverstoring optreedt wanneer een lichaam met een korte bestaansperiode gemiddeld een hogere winst kan realiseren dan een lichaam dat reeds vijf jaren bestaat. Wat daarvan zij, dat deze redelijke wetsuitleg door de staatssecretaris ook tot een onredelijke uitkomst kan leiden, is reeds door Hemels gesignaleerd (zie hiervoor het commentaar bij het huidige art. 6, Wet VPB 1969, NDFR Deel Vennootschapsbelasting).

In de aantekening van de Redactie Vakstudie (zie V-N 2018/57.7) werd wel betoogd dat het redelijke wetstoepassing-argument van de staatssecretaris er juist toe zou kunnen uitnodigen om op basis van de letterlijke tekst van de wet te verdedigen dat in voorbeeld 4 van het besluit de vrijstelling op basis van de tweede winstgrens wél van toepassing is. In het voorbeeld bedraagt in een jaar en de vier (lees in dit geval: twee) voorafgaande jaren de winst opgeteld € 49.000, en dat is lager dan de tweede winstgrens van € 75.000. Overigens achtte men de kans toen klein dat deze stelling in een procedure doel zou treffen – anders Rechtbank Gelderland.

Als deze uitspraak standhoudt, dan betekent dit voor de praktijk dat de tweede winstgrens voor toepassing van de vrijstelling een harde grens van € 75.000 kent, ongeacht of het lichaam vijf jaren of korter bestaat. Als de inspecteur, al dan niet op aangeven van de staatssecretaris, berust in deze uitspraak, dan doet de staatssecretaris er mijns inziens goed aan om het besluit op dit punt zo snel mogelijk aan te passen (in het bijzonder par. 2.2 en de voorbeelden 2, 3 en 4 van het besluit).

[1] Mr. N. I. Groenland is werkzaam bij Clifford Chance LLP.

Datum: 15-7-2020

Bron: <https://www.ndfr.nl/NTFR/Details/NTFR2018-2670>

Copyright - Sdu - Alle rechten voorbehouden.